

Verhaal 3

Hoe één open deur het verschil maakte.

In 2013 kwam ik op een punt in mijn leven waarop er deuren voor mij gesloten bleven die normaal gesproken open waren. Ik voelde me gefrustreerd en machteloos. Maar in plaats van bij de pakken neer te zitten, besloot ik iets te doen. Letterlijk én figuurlijk deed ik mijn eigen voordeur open — voor anderen.

Ik begon met iets kleins, iets eenvoudigs: een gratis driegangenmaaltijd, voor iedereen die het nodig had. Geen formulieren, geen intakegesprekken, geen controle. Iedereen die behoefte had aan een warme maaltijd en een luisterend oor was welkom. In het begin kwamen er zo'n acht verschillende mensen per week bij mij thuis aan tafel. We deelden eten, verhalen, en bovenal: menselijkheid.

Langzaam maar zeker groeide het initiatief. Niet alleen kwamen er steeds meer mensen eten, ook vrijwilligers sloten zich aan. Mensen die wilden helpen koken, tafels dekken, afwassen, of gewoon even tijd wilden maken voor een praatje. De eetavonden werden een warm en gezellig samenzijn, voor sommigen het enige lichtpuntje in een moeilijke week.

Op een gegeven moment zaten we met negentien verschillende mensen aan mijn eettafel. Mijn huis werd letterlijk te klein. Daarom zijn we op zoek gegaan naar een grotere locatie, en die hebben we uiteindelijk gevonden.

Vandaag de dag serveren we wekelijks een gratis driegangenmaaltijd aan gemiddeld zesendertig verschillende mensen. Jong en oud, met of zonder achtergrondverhaal, arm of eenzaam — iedereen is welkom.

Wat begon als een impulsieve daad uit frustratie, is uitgegroeid tot een beweging van verbinding, warmte en solidariteit. Één open deur maakte het verschil. En dat doet het nog steeds, elke week opnieuw.